

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. XV. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207710958192/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

verdens gølge og arkesløse Drømmeliv, gav han samtidigt i „Dryaden“ (udkommet kort efter „Tithon“, men skrevet før) til Kende, hvad det var i den græske Oldtid, der stødte ham bort, og i „Abels Død“ (udkommet kort efter „Dryaden“), hvor han havde fundet, hvad han søgte.

Da den unge Dryade, Solguden Apollos Elskede, skal dø, anraaler hun sin Elsker om Hjælp:

Er du en Gud, saa frels mig!
 APOLLO. Jeg mægter ei det dybe Saar at læge;
 Men end er Haab for dig!
 DRYADEN. Naar Natten kommer,
 Saa kommer Døden med, hvils ei du frelser.
 O, red fra Døden mig! Jeg knuger fast
 Mig til dit Bryst! Slaa dine Arme om mig,
 At Døden i mit Skjul mig ei skal finde! —
 Jeg skulde nu først rigtig til at leve!
 Her Kronen er, som du mig gav, og Krandsen
 Af Roser flettet — see, hvor purpurøde!
 Og her er Lyren, som jeg skulde spille —
 Glem ei dit Løfte! See, mit Hjerte skjælver.
 O, frels mig! Lad mit Liv ei brat forgåe!
 APOLLO. Strøm kun, I friske Taarer! Græd, du Elskte!
 Thi Skjæbnen mægter ei jeg at betvinge.
 Men har jeg ingen Trost da i din Nød? —
 I mine Sange skal du evig leve!
 En Krands jeg flette vil af Trøets Blade,
 Og smykke med dit Minde stolt min Paude!
 Dit Diadem blandt Stjernerne jeg sætter!
 Der skal det fængsle Dødeliges Blik;
 Der skal dit Navn i Straaler herligt lyse,
 Og vække Længsel i hvert Jordisk Bryst.
 DRYADEN. Men hvor er jeg, naar fra den klare Himmel
 Min Krone fankler? — Rundt paa Vindens Vinger
 Mit Støv da flyver; Øiet skuer ei
 Den Glæde, som tryller Alle; ei din Stemme
 Mit Øre fryder, naar den mig besynger,
 Thi dybt i Malm og Nat mit Hjerte boer.
 APOLLO. Væc mig! — Er det de Dødeliges Lød?

Da Adam og Eva ved Døden har mistet deres unge Søn, sidder Adam sorgfuld og nedtrykt udenfor sit Telt:

I Luften før sig mærk han stirred hen,
 Men pludselig hans Kinder høit nu gløede.
 Med Jubel løb sin Hustru han imøde,
 Der gjennem Dale skred med hurtig Gang,
 Som Engles Hilsen hendes Bost kam klang,
 Et Smil om hendes Kind og Læbe svæved,
 Og Øiet straalte mildt da hun det haved.
 Tall raabte han forundret: Hvad er skeet?
 Men Eva svarede: Abel har jeg see!
 Han stod ved Træet, hvor vi Livet prised.
 Han er ei tabt! Han er i Paradiset!
 Han er i Graven ei! Han er ei død!
 Hans Øies Straaler til mit Øie flød,